

abeceda snijega

krešimir bagić

Ciklus pjesama *Između dva snažna dima*, objelodanjen u 6. broju časopisa *Quorum* 1986, uz pjesme Delimira Rešickog ponajbolji je pjesnički prilog autora «koji djeluju u blizini Quoruma». A ovaj je ciklus nastavak toga rukopisa. (G. R.)

KNJIGA SNIJEGA

iza lijeve kulise lutke, tri tisuće oklopa u vojničkom stroju, tri tisuće svježih obrijanih malih zelenih lubenića. noćna šetnja. knjiga snijega. drvored. lopta. iza lijeve kulise marširajuće užičko kolo. lutke. ne. nije bog. zid je. krcat je molitama čudorednim kao šipak. pun je neznanja. bršljan ga obrasta. fotosinteza ili pomrčina pogleda. iza lijeve kulise prestaje pozornica. lutke udaraju evergreene na play — back, formirajući živi zid za

jedan dobar lažnjak
jedan dobar gol
i
jednu dobru jebačinu
za za za

NA MIG TVOJ

na mig tvoj sva se stabla stope u jedan pogled, u jedan dodir. crte i geometrijski oblici postanu tek mrežkanje morsko, pčelinje mlijeko, miris drvene duše. bilo kojim kistom prizvao noć zamahnem u jasnu ti konturu, u fotografiju ruže koja me sve više nastanjuje na mig tvoj.

DOK SUNCE ODMARA

dok sunce odmara na našim posteljama zečevi i miševi kradom prekravaju utvrđenu kvadraturu sobe, narušavaju ritam povjerljivih razgovora, ritam olovke, pisma. kako bolno i kako mazno zatekne nas tvoj želu-dac i odred tvojih ljubljenih mrava dok sunce odmara na našim posteljama.

U TIHOJ NOĆI

u tihoj noći naše su misli svježiji zrak, razglednice gradova koje želimo pohoditi, tlocrti željezničkih kolodvora na kojima ćemo spavati, kvadrati trgova. zmijske posteljice i okus smokava ohole nam dah. možda smo ipak sretni, možda je lako uglačati potrebu za disanjem, doživjeti svijet kao rukopis vjetra, kao glazbu tijela u tihoj noći.

jučer je danas bilo sutra

tatjana. margeta

ja sam jaka
ja sam zid,
koji me dijeli od slobode.
sveke noći sama
ulazim u svoj zločin
iznova ko u san.
svake noći koračam u svoju kaznu
uzalud ko u dan.

* otegnut se zvuk provlači
grlom.
jučer je danas bilo sutra.
dala sam kosu
bogu što me skupi
pod čeličnom duguljastom notom.
gomila se moje pod šutnjom
val
crnina
koža
staklasta vlakanca
motaju klupko
mramor
sumpur
oltar

otvarač se rine
čepu usred boka
čepu usred oka
da vještije prasnu
da gromkije štrcnu
radosti iz boca

* centar obrata
izmiče očima iza
okana

koljena po zraku ispisuju
imena i događaj

* hitac sapun
izvija travku ruku
ka.
a suncokreti otvoreni i tupi
misle: ulje su za opekline.

ruka se hicem
muči
da baci negativ.

OKOŠTAVANJE

granaju se strelice
po mogućnostima;
kad se suprotne poklope
koljena
iz visoke peći
savijena izlijeću
i zvuče
kao alofoni
po fonemskim okolinama.

* ako ti poklonim ovu misao,
ako se moja krivnja
propne do zločina,
imaš li pravo reći —
nestala gospoda x
negdje mora biti
posljednji put videna
(put naglo skreće k snu)
ako ti poklonim ovu misao,
a ti znaš: da se ulica

prirodno produžava u besmisao
— volan je s druge strane
zakucan za nepodopštinu —
ako se signal množi
zelenim piccima put
tvoga tijela
kao krici živina
i bujajući se glagol
kotrlja duž
hrpe ukotvljenih
preneraženih imenica;
a ja ti poklanjam
próstore zastrte modrom galicom i
blejanje livada i
odugovlačenje polja.
i tebi se tvoj pokret čini zamašnjim
i razlozi se spotiču
u vječnoj igri
prikriivanja zločina.
ako ti predstavim ovu misao
— uvijek kad podigneš slušalicu
zov telefona postane glas koji oslovljava —
u frekvenciji mjesta prepoznavanja,
ameba se u krug sažima.

U MOM SNU

u mom snu snježni vojnici,
bedem i badem, smokva, olu
ja i brodolom, vrč, mač i
tableta, odšućeni jezik, r
ime, smrt, bačva bijelog v
ina i bjelina u mom snu.

ABECEDA SNIJEGA

slova su bijele pahulje,
abeceda snijega,
možda muhe,
možda skakavci,
možda zidovi (zidovi zasigurno).
možda lišće,
krvarenje u svakom slučaju.
od olova su ili od šutnje,
cigla do cigle,
malter, žbuka, vapno,
kapa ili pokrov.
zaborav i mlijeko.
veseli se korektori
i danas
u snjegovićima prepoznaju.

PISMO

draga,
ako longeta šetnje i coca—cole
otpadne kao zmijski rep
uzmi papir i olovku,
zapiši »kiša« i šuti.
dotakne li te pritom moje ime,
i zrak bolno proštruji ligamentima,
pocijepaj ga i baci.
kada kiši igram jamb,
sobni pikadok
— čavliče zakucavam u budilicu,
umirem sa snijegom.

JA SAM KANTA ZA SMEĆE

ja sam kanta za smeće,
kalendar okrenut naglavce,
sladoleđ ili proliveni sok.
gricka me ulica. ljepljivoga
pisma mazni me gricka tok.
nosnice mi pune (zbog potpetica
starih kitova) prašine bivših hitova.
ja sam kanta za smeće,
slovna zbrka u pločnik upisanih
malih šarenih mitova,
ostava smrada i trbuh zloće.
na periferiji grada stihove bljujem
kojima ograničen je rok.
ja sam kanta za smeće,
kalendar okrenut naglavce
i bog!

TATJANA MARGETA (r. 1966. u mjesecu »što rada jorgovane iz mrtve zemlje, i miješa sjećanje i želju...«). Dosad objavila zbirku pjesama *Njen zanosni fenotip* (biblioteka »Quorum«, Zagreb, 1984.). I bez obzira na to što će jučer sutra biti danas, Tanja je vlasnica najljepšeg & najšarmantnijeg osmijeha u, rekao bi Če-gec, »obzoru suvremene hrvatske književnosti«. A i šire, dodao bih. (E. P.)